

KYYSY MATIAKSELTA, JOS TARVITSET JÄÄNMURTAJAN

Teollisuusneuvos, diplomi-insinööri, hallitusammattilainen, perheenisä ja viimeisen päälle curlingmies. Matias Virtaalalla on plakkarissa tarina poikineen herrasmiesten lajista. Tahtomiehen käsissä harja on lakaisut vikkelästi väylää lajin hyväksi.

Teksti: Tomi Rantamäki & Sirkka-Liisa Salmela, Valokuvat: Matias Virtaala

● Nuori mies oli 70-luvun lopulla ensimmäisessä työpaikassaan Hyvinkäällä Kone Oy:ssä, kun paikallislehdestä luettu juttu curlingista muutti historiankulkua myönteiseen suuntaan; Matias sai houkutelua joukon työkavereitaan mukaansa pelaamaan.

Kaveriporukka innostui lähtemään Sundbybergiinkin pelimatalle jo 80-luvulla. Muovipussit jalassa huomattiin, että siellähän käytettiin kenkiäkin. Kunnioitusta herätti myös se, että erään vastustajan pelaajien keski-ikä oli 80 vuotta. Curlingkipinä vain vahvistui. Muutto vuonna '87 Joensuuhun Abloyn toimitusjohtajaksi oli päättää curlingin pelaamisen. Onneksi Joensuun hotelli Kimmelin takapihalta paljastui mieluisa yllätys.

“Kimmelin takana taivaan alla pelat-

tiin curlingia kivillä, jotka joku oli tuonut evakkoretkellä Viipurista. Siis toden totta, Viipurissa oli pelattu lajia oikeilla välineillä jo vuonna 1928.” Matias ihastelee.

Ei aikaakaan, kun tuore toimitusjohtaja oli koonnut Abloyn johtoryhmästä oman curling-joukkueen. Pelejä jatkettiin taivasalla, pilkkihaalareissa ja lunta koltaten.

Suomen parhaimmistoa

Matias hääri puuhamiehenä peliolosuhteiden parantamiseksi. Kaupungin kanssa neuvoteltiin curling radan perustamisesta raviradan parkkipaikalle.

“Palokuntalaisten avulla hoidettiin jäädyttäminen ja minä puolestani ostin hyvinkääläiseltä puutarhalta vanhan kasvihuoneen katteeksi. Hankittiin siihen vähän parempi muovikate.”

Homma näytti sujuvan mallikkaasti, kunnes selvisi, että paikka routi pahasti maassa kulkevan sähkökaapelin kohdalla. Pieniä vastoinkäymisiä oli muitakin. Ilkivallan tekijät puhkoivat muovikatteen kuin jättikokoiseksi Emmental-juustoksi.

Raviradan tontilta halli muutti nykyisille paikalleen 1990-luvun lopulla. Routimaton paikka, perusteelliset pohjatyöt ja tekojääkone olivat lajin järjestelmällistä kehittämistä. "Tänä vuonna hankimme vielä kuivaus- ja ilmanvaihtokoneen sekä lämmittimen. Hallimme lähentelee olosuhteiltaan Suomen huippua." Matias kertoo ansaittua ylpeyttä äänensään.

"Taloudellisesti asiat ovat mahdollistuneet muun muassa sen avulla, että yksityiset henkilöt takasivat aikoinaan seuran tarvitsemat lainat. Itse olen aktiivisesti hankkinut sponsoreita seuran tueksi. Olemme rakentaneet olosuhteemme useassa osassa siten, että taloudellinen rasitus ei ole koskaan noussut liian suureksi pienelle seuralle."

Ilman Matiaksen suurta panosta Joensuusta tuskin olisi noussut pelaajia naisten ja seniorinaisten maajoukkueihin asti. Matiaksen ansiosta Suomen curlingliitto sai Abloysta ja sittemmin Tulikivestä pitkäaikaiset yhteistyökumppanit.

Tulikivi sopiikin hyvin curlingin yhteyteen, onhan päämateriaali sama. Matias on hallituksen puheenjohtajana myös yhtiössä nimeltä Arctia Shipping, joka omistaa muun muassa kaikki Suomen jäänmurtaajat. Voiko tämä kaikki olla pelkkää suurta yhteensattumaa?

Nähdäänkö Matias vielä arvokisamitalikaulassa?

Curling ei katso ikää. Matiaksen perheessä curlingista on hyvää kyyriä tulossa koko perheen laji.

"Vaimoni Elina hurautti lajiin oikein kunnolla muutama vuosi sitten, oppiminen kävi entiseltä SM-tason lentopalloilijalta mutkattomasti. Lapset Juuso (10) ja Anna (7) viihtyvät hallilla hekin. Ensi vuonna Juuso otetaan mukaan Abloyn joukkueeseen."

Curling on antanut Matiakselle elämyksiä ja tunteita, joita jokainen urheiluhenkkinen ihminen kaipaa: keskittyminen, yrittäminen, menestyminen, pettäminen. Curling eroaa kuitenkin yritysmaailmasta siinä, että tämä on ihmisten ystävyyskenttä, jossa kilpaillaan leppoisiin mielin. "Curlingin kautta olen löytänyt yhden ystäväryhmän, jossa olen ollut motivoitunut tekemään monenlaisia asioita. Ilman curlingia tuskin olisin lähtenyt katsomaan Naganon olympialaisiakaan.

Seniori-ikä on avannut uusia näkymiä lajiin, MM- ja EM-kisat on koettu ja into vain kasvaa. Matias on auttanut Joensuuhun hyvät peliolosuhteet, joissa voi vielä kypsyä senioreiden arvokisamitalisti. Viimeistään silloin tämä juttu saa jatkoa.

Matias antoi kokeneen yritysjohtajan näkemyksensä suomalaisen curlingin kehittämisen avainkohdista:

Juniorien mukaansaaminen, mutta se vaatii lajin näkyvyyden parantamista. Kaikki varmaan muistamme, miten innolla Torinon olympialaisten aikaan curligia seurattiin.

Uusia paikkakuntia, nimenomaan sellaisia, joissa peliolosuhteet olisivat kunnossa. Paikkakunnille järjestettävä opetusta ja valmennusta. Aloitteijoiden innostus hiipuu, josi kukaan ei opasta eteenpäin.

Kansainvälinen menestys auttaisi, siinä Hyvinkään hallin toteutuminen on avainasemassa. Lisäksi tarvittaisiin kansainvälisen tason valmennusta, huipulle päästään nopeammin hyvien olosuhteiden ja laadukkaan valmentamisen kautta.

Curling on Suomessa nuori laji sellaisena kuin me sen tiedämme. Lajin historia ulottuu kuitenkin Helsingin Tallin 30-luvulle ja siitä vielä pari vuosikymmentä kauemmaksi Wiipuriin, josta Joensuun kivet ovat tulleet. Kuka oli se historian suurmielis, joka alunperin hankki curlingkivet Wiipuriin? Kuka oli se kaukaa viisas (tai hullu), joka jaksoi raahata kivet Wiipurista evakkoretkellään? Tässä olisi mielenkiintoinen asia selvitettäväksi.

Mielenkiintoinen ja ikimuistoinen reissu Uralille Chelyabinskiin senujen MM-kisoihin. Tuhkapilvi pysäytti lennot, joten menimme junalla. Osa joukkueista ei päässyt ollenkaan, me pääsimme, mutta kaksi ja puoli päivää myöhässä. Matinattakoon, että upeassa hallissa oli 12 rataa. Tässä valmistaudumme pelaamaan Sveitsiä vastaan. Suomen joukkue siellä oli Lasse Perkiö (skip), Jouko Riikonen, Antti Sundholm, Jaakko Salonen ja Matias Virtaala.